

Joanpere Massana

La representació del jo interior és una constant dels artistes plàstics i dels poetes que es manifesta de maneres molt diverses, des de l'autoretrat fins a l'intent de fer brollar directament allò que surt de dins, de la profunditat de l'ésser humà. En tot cas, diríem que és una obra subjectiva quan el tema és un mirall de les inquietuds de l'autor. No tots els pintors volen posar l'accent en si mateixos, també parlen d'altres motius, però n'hi ha que sempre parlen a través dels ulls de la seva interioritat.

Aquest és el cas de Joanpere Massana, que presenta la mostra *Escriure quadres. Pintar poesies* a la Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs. La seva obra és un exemple clar de fer visibles sensacions subliminals, espais de la memòria personal, que malda per dotar-los d'una representació que tingui la mateixa intensitat en l'espectador com en el seu propi subjecte. Vol dir això que el pintor no trasllada a la tela o al paper imatges definides, sinó records que prenen consistència en una suma de capes de traces que, finalment, componen una aparença evocativa.

Joanpere Massana treballa sempre a través de sèries, que anomena "llibres", i cadascuna centra la seva mirada en imatges que sempre giren a l'entorn de la recuperació de la memòria primigènia, la infantesa, la naturalesa primera, l'aire, la pell, les flors, tots elements que defineixen aquest espai incert dels primers records. Ho tracta amb subtilesa, mai acotant i definint, sinó deixant anar en el procés de construcció de les seves obres un mètode d'acumulació de capes de pintura i de textura.

Contràriament al que hom podria imaginar, Joanpere Massana no fa ús de transparències, sinó que la base de la seva pintura és molt

opaca. Sempre hi ha un fons que sedimenta el quadre, on va disposant de perspectives que mai tenen aquest objectiu de veladures, sinó que ho fa acumulant elements que es veuen de lluny i altres que necessiten una mirada propera. Amb aquest procediment l'espectador entén com l'autor dialoga amb elements que suren pel seu pensament, materials que remetent a la infantesa, dibuixos d'elements que reconeixem, fils que travessen l'obra, figures dibuixades o esculpides que en petit format s'incorporen al quadre.

En una primera mirada podria semblar una obra plàsticament dolça i cromàtica, ja que els colors estan ben disposats, però sempre els seus quadres representen molt més: són, en la seva suma, un autoretrat pulsional. Joanpere Massana ens ve a dir com d'important és aquest món de la puresa de la infantesa, i evita parlar en veu alta. Ens ho descriu a través de sensacions plàstiques, insinuacions evocatives, que connecten amb els altres jos que miren els seus quadres.

Si ho fes a través de l'escriptura diríem que és un poeta, no un novel·lista ni assagista, car es mou amb més personalitat just en aquest no-dir, en aquest territori de les pulsions dites.

Per a qui segueix la seva trajectòria, és clar que Joanpere Massana desitja amb fermesa tenir una trajectòria internacional, i es mou amb esforç en el territori de la projecció.

La seva obra troba mirades universals en la mesura que parla del que finalment tots som o hem estat fets, i així cerca un camí que tots hem recorregut.

Finalment el seu jo sura, però ho fa de manera mesurada, en un territori que no accentua el seu ego, sinó que el transmuta en sentiments universals.